

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 roku na posiedzeniu niejawnym

sprawy **T. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.**

o podjęcie wypłaty emerytury i odsetki

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 1513/13

po s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górska

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił T. R. uchylenia decyzji z dnia 23 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawieszała na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm., dalej jako: „ustawa emerytalna”) prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. Organ rentowy odmówił ubezpieczonej podjęcia wypłaty świadczenia, gdyż przepis art. 103a utracił moc prawną wyłącznie w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę, poprzez uchylenie decyzji ZUS z dnia 10 października 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. T. R. powołała się na wydanie przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 13 listopada 2012 r. wyroku w sprawie o sygn. akt K 2/12. Ubezpieczona wywodziła, że decyzja z dnia 3 października 2012 r. została oparta na normie prawnej uznanej za niezgodną z Konstytucją, przez co zachodziła podstawa do jej uchylenia. Dodatkowo T. R. wniosła o nakazanie organowi rentowemu wypłaty zaległej emerytury za cały sporny okres wraz z odsetkami.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonej w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. oddalił odwołanie T. R.. Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczona zgłaszając w dniu 16 października 2007 r. wniosek o emeryturę pozostawała w stosunku pracy. Decyzją z dnia 19 października 2007 r. organ rentowy przyznał jej prawo do świadczenia od 1 października 2008 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku i jednocześnie zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W związku z nowelizacją przepisów emerytalnych i możliwością jednoczesnego pobierania emerytury i pozostawania w stosunku pracy, w dniu 1 marca 2009 r. podjęto wypłatę emerytury T. R. (decyzja z dnia 12 kwietnia 2009 r.). W wyniku dalszej nowelizacji przepisów, decyzją z dnia 23 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu wstrzymał T. R. dalszą wypłatę emerytury, z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczoną. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty świadczenia, ubezpieczona powinna rozwiązać stosunek pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W dniu 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie K2/12 uznał, że znowelizowane przepisy emerytalne w zakresie w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy są niezgodne z konstytucyjną zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji. Decyzją z dnia 9 stycznia 2013 r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 22 listopada 2012 r., tj. od daty opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw.

Sąd Okręgowy uznał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie miał w sprawie zastosowania z uwagi na to, że T. R. nie nabyła prawo do emerytury w okresie, w którym nie obowiązywała konieczność rozwiązania stosunku pracy (08.01.2009-31.12.2010 r.). Ubezpieczona sporne świadczenie uzyskała bowiem 1 października 2008 r., czyli w okresie zawierającym wymóg rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Z tego względu za trafną uznał więc sąd pierwszej instancji odmowę przez organ rentowy wstrzymania wypłaty ubezpieczonej świadczenia w spornym okresie i odwołanie oddalił.

W wywiezionej apelacji T. R. podniosła, że nie zgadza się z tym rozstrzygnięciem i zarzuciła mu naruszenie praw konstytucyjnych, a także niezgodność z orzecnictwem i doktryną. Skarżąca podniosła, że w jej ocenie organ rentowy powinien był wypłacić świadczenie od daty zawieszenia tj. od 1 października 2011 r.

W dniu 20 lutego 2014 r. do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wpłynęło pismo procesowe ubezpieczonej z dnia 17 lutego 2014 r. zawierające wniosek o cofnięcie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 21 czerwca 2013 r. T. R. podniosła, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo ulegało zawieszeniu, cofa apelację zgodnie z wymogiem art. 9 ust. 2 tejże ustawy. Cofnięcie to umożliwi jej rozpoczęcie postępowania w sprawie wypłaty zaległej emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji określa ponadto treść art. 469 k.p.c. wraz z odpowiednio stosowanym art. 203 § 4 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I UK 385/10, LEX nr 811836 oraz z dnia 4 lutego 2011r., sygn. I UK 366/10, LEX nr 794784).

Stosownie do brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z art. 469 k.p.c. wynika natomiast, że sąd

uznaje za niedopuszczalne cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu apelacji przez ubezpieczoną. Sąd Okręgowy w szczególowy sposób wypowiedział się, co do zasadności żądań ubezpieczonej. Natomiast oświadczenie o cofnięciu apelacji ubezpieczonej z dnia 17 lutego 2014 r. zawiera przekonywujące uzasadnienie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wobec skutecznego cofnięcia apelacji, umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górka